WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 18 października 2007 r.*

W sprawie C-441/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 88 ust. 2 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 25 października 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez C. Giolita, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Francuskiej, reprezentowanej przez G. de Bergues'a oraz S. Ramet, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), E. Juhász, J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji 2005/709/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz France Télécom (Dz.U. L 269, str. 30; zwanej dalej „sporną decyzją") Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 i 3 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty WE i art. 10 WE.

Okoliczności powstania sporu

2 France Télécom (zwana dalej „FT") prowadzi działalność jako operator oraz dostawca sieci i usług telekomunikacyjnych. FT działa w szczególności na następujących rynkach: telefonii stacjonarnej, telefonii ruchomej, internetu i innych usług informacyjnych, usług dla przedsiębiorstw, usług telewizyjnych i telewizji kablowej.

3 Na zasadzie odstępstwa od ogólnych przepisów prawa w zakresie podatku od działalności gospodarczej obowiązujących we Francji (art. 1447 i nast. kodeksu podatkowego, zwanego dalej „CGI"), zgodnie z którym osoby fizyczne i prawne, które stale wykonują działalność gospodarczą na własny rachunek, muszą każdego roku zapłacić podatek od działalności gospodarczej, na rzecz FT zostały ustanowione dwa kolejne systemy podatkowe, które odbiegały od powszechnego prawa, to jest system przejściowy, obowiązujący od dnia 1 stycznia 1991 r. do dnia 31 grudnia 1993 r. oraz następnie definitywny system obowiązujący od dnia 1 stycznia 1994 r. Ten ostatni system podatkowy został zniesiony począwszy od dnia 31 grudnia 2002 r.

4 System przejściowy (1991–1993 r.) przewidywał na podstawie art. 19 ustawy nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r. dotyczącej organizacji publicznych usług w zakresie poczty i telekomunikacji (JORF z dnia 8 lipca 1990 r., str. 8069), że podczas tego okresu FT, podobnie jak państwo, nie podlega podatkom takim jak podatek od działalności gospodarczej, podatek od nieruchomości i podatek dochodowy od osób prawnych.

5 Definitywny system (1994–2002 r.) przewidywał, że na podstawie art. 18 wspomnianej ustawy i art. 1654 CGI FT podlega powszechnemu systemowi podatkowemu począwszy od dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem bezpośrednich podatków lokalnych, do których zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi miały zastosowanie szczególne warunki dotyczące stawek, podstawy i zasad ustalania podatku.

6 Te dwa systemy były przedmiotem formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 88 ust. 2 WE, zgodnie z decyzją Komisji przekazaną Republice Francuskiej w dniu 31 stycznia 2003 r. (Dz.U. C 57, str. 5).

7 W punktach 33 i 53 spornej decyzji Komisja stwierdziła, że system przejściowy nie stanowił pomocy państwa. Natomiast w pkt 42 i 60 decyzji uznała ona, że różnica między podatkiem od działalności gospodarczej zapłaconym faktycznie przez FT a podatkiem, jaki byłby należny na mocy prawa powszechnego za okres od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., stanowiła pomoc państwa, która została udzielona bezprawnie, z naruszeniem art. 88 ust. 3 traktatu WE.

8 Dokładna wysokość kwoty podlegająca odzyskaniu nie została ustalona w spornej decyzji. Jednak w pkt 59 decyzji Komisja uznała, że wspomniana kwota powinna wynieść pomiędzy 798 mln a 1140 mln EUR plus odsetki począwszy od dnia, w którym sporna pomoc została udostępniona beneficjentowi, aż do dnia jej zwrotu. W tym względzie w tym samym punkcie wskazano, że dokładna kwota pomocy podlegającej odzyskaniu zostanie określona przez Komisję we współpracy z władzami francuskimi w ramach procedury odzyskania pomocy, najpóźniej do dnia 1 listopada 2004 r.

9 Sentencja spornej decyzji brzmi następująco:

„*Artykuł pierwszy*

Pomoc państwa udzielona bezprawnie przez Francję, w sprzeczności z art. 88 ust. 3 traktatu WE, na rzecz France Télécom, poprzez system podatku przemysłowego

[od działalności gospodarczej] stosowany wobec tego przedsiębiorstwa w okresie od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. [przewidziany ustawą nr 90-568 (artykuł 18) oraz art. 1654 CGI] jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

Artykuł 2

1. Francja podejmie wszystkie niezbędne środki w celu odzyskania od France Télécom pomocy określonej w art. 1.

2. Odzyskanie nastąpi bezzwłocznie, zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że pozwalają one na bezzwłoczne i rzeczywiste wykonanie niniejszej decyzji.

3. Pomoc podlegająca odzyskaniu obejmuje odsetki naliczane od dnia jej udostępnienia beneficjentowi do dnia jej odzyskania.

4. Odsetki są naliczane zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczącego wprowadzenia w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE [Dz.U. L 140, str. 1].

Artykuł 3

Francja poinformuje Komisję, w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji niniejszej decyzji, o środkach, jakie zamierza podjąć lub już podjęła w celu zastosowania się do niej. W tym celu Francja posłuży się kwestionariuszem załączonym do niniejszej decyzji.

[…]".

10 Pomiędzy dniem 17 września 2004 r. a dniem 10 sierpnia 2006 r. kilkakrotnie doszło do wymiany korespondencji pomiędzy Komisją i władzami krajowymi dotyczącej środków, które należało podjąć w celu zapewnienia wykonania spornej decyzji. Ponadto w tym zakresie zostało zorganizowanych kilka spotkań pomiędzy Komisją a tymi władzami.

11 W trakcie tej wymiany Komisja zaproponowała w swoim piśmie z dnia 23 grudnia 2005 r., aby kwota pomocy, z której skorzystała FT, została określona w następujący sposób:

— za okres 1994–1999 — kwoty 635 mln EUR bez odsetek;

— za okres 2000–2002 — kwoty 293 mln EUR bez odsetek.

12 W ten sposób kwota tej pomocy wyniosłaby 928 mln EUR bez odsetek. W tym samym piśmie Komisja wezwała władze francuskie do podjęcia niezbędnych środków w celu odzyskania od beneficjenta tej kwoty i odsetek oraz do powiadomienia jej o tym do dnia 20 stycznia 2006 r.

13 W tym piśmie Komisja oznajmiła także władzom francuskim, że jeśli chciałyby dokonać wyjaśnień lub wprowadzić konkretne i konstruktywne zmiany do tej propozycji, to muszą ją o nich poinformować w tym samym terminie.

14 Ponieważ Komisja uznała, że jej żądanie nie zostało w zadowalający sposób spełnione przez te władze, postanowiła wnieść sprawę do Trybunału.

W przedmiocie skargi

Argumentacja stron

15 Komisja stwierdza, że w ponad dwa lata po wydaniu spornej decyzji sporna pomoc nie została zwrócona. Postępowanie dotyczące wykonania tej decyzji, chociażby w zakresie kwoty odpowiadającej minimalnej kwocie, o której mowa w pkt 59 spornej decyzji, to jest kwocie 798 mln EUR wraz z odsetkami, nie zostało wszczęte.

16 Komisja przypomina, że nieodzyskanie pomocy nie może być uzasadnione praktycznymi trudnościami w ustaleniu kwoty podlegającej odzyskaniu. W podobnej sytuacji Komisja i zainteresowane państwo członkowskie powinny współpracować w dobrej wierze w celu pokonania trudności zgodnie z obowiązkiem określonym w art. 10 WE.

17 Komisja utrzymuje, że przedstawiła propozycje dotyczące kwoty podlegającej odzyskaniu, wzywając władze francuskie do przedstawienia użytecznych propozycji w tym względzie. Jednak władze te zakwestionowały podejście przyjęte przez Komisję, nie przedstawiając alternatywnych rozwiązań.

18 Komisja zaznacza, że widełki określone w pkt 59 spornej decyzji są uzasadnione, ponieważ kwota pomocy podlegająca odzyskaniu może jedynie wynosić od 798 mln do 1140 mln EUR, które odpowiadają kwocie minimalnej i kwocie maksymalnej i pomiędzy którymi powinna mieścić się ostateczna kwota.

19 Komisja uważa, że odzyskanie minimalnej kwoty odpowiadającej dolnej granicy widełek, to jest 798 mln EUR, jest do zaakceptowania i zapewnia skuteczne odzyskanie pomocy państwa, z której skorzystała FT.

20 Komisja wyprowadza na tej podstawie wniosek, że Republika Francuska nie podjęła niezbędnych środków w celu zapewnienia prawidłowego, bezzwłocznego i skutecznego wykonania spornej decyzji. Takie zachowanie jest sprzeczne z obowiązkiem lojalnej współpracy określonym w art. 10 WE. Zainteresowane władze tego państwa członkowskiego nigdy nie wykazały bowiem konstruktywnego podejścia umożliwiającego ustalenie kwoty pomocy podlegającej zwrotowi.

21 Republika Francuska wskazuje, że w spornej decyzji nie została określona kwota pomocy podlegająca odzyskaniu ani kryteria lub parametry jej obliczenia. W pkt 59 tej decyzji Komisja zastrzegła sobie prawo określenia kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

22 To państwo członkowskie podnosi, że w każdym wypadku Komisja powinna była podać dostatecznie dokładną i niezawodną metodę obliczeń, która pozwoliłaby na ustalenie kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu. Ponieważ tego nie zrobiła, władze krajowe nie mogły przystąpić do odzyskania tej pomocy.

23 Zdaniem Republiki Francuskiej taka interpretacja spornej decyzji nie może być podważona z tego powodu, że na podstawie art. 2 tej decyzji władze krajowe są zobowiązane do podjęcia wszystkich niezbędnych środków w celu odzyskania rozpatrywanej pomocy. Sentencji tej decyzji nie można oderwać od jej uzasadnienia i musi być ona interpretowana z uwzględnieniem motywów, które doprowadziły do jej wydania.

24 Rzeczone państwo członkowskie zaznacza, że nawet kwota odpowiadająca dolnej granicy widełek, o której mowa w pkt 59 motywów spornej decyzji, nie miała tu znaczenia, ponieważ te widełki miały charakter przykładowy i nie można było wykorzystać tych wartości do odzyskania pomocy.

25 Republika Francuska przypomina, że wskutek sugestii Komisji uzyskała ona zgodę FT na złożenie do depozytu dużej sumy, to jest 500 mln, a nawet 600 mln EUR. Omawiane złożenie do depozytu pozbawiłoby FT domniemanej przewagi konkurencyjnej uzyskanej dzięki spornej pomocy. Tymczasem Komisja nie zgodziła się na takie rozwiązanie.

26 Rzeczone państwo członkowskie dodaje, że władze krajowe wskazały słabość metody obliczeń użytej przez Komisję. Ponadto pomiędzy wrześniem 2004 r. a sierpniem 2006 r. doszło wielokrotnie do wymiany korespondencji i odbyło się kilka spotkań tych władz z Komisją. W konsekwencji nie można mówić o żadnym naruszeniu obowiązku lojalnej współpracy określonym w art. 10 WE.

Ocena Trybunału

W przedmiocie naruszenia art. 2 i 3 spornej decyzji

27 Należy przypomnieć na wstępie, że jedynym środkiem obrony, który może być przywołany przez państwo członkowskie na podstawie art. 88 ust. 2 WE, jest całkowita niemożność wykonania decyzji (zob. w szczególności wyroki z dnia 4 kwietnia 1995 r. w sprawie C-348/93 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-673, pkt 16, z dnia 22 marca 2001 r. w sprawie C-261/99 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-2537, pkt 23, oraz z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie C-499/99 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-6031, pkt 21).

28 Z orzecznictwa Trybunału wynika także, że państwo członkowskie, które podczas wykonania decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa napotyka na nieprzewidziane i niedające się przewidzieć trudności polityczne, prawne lub praktyczne lub konsekwencje, których Komisja nie brała pod uwagę, musi przedstawić je do oceny Komisji, proponując odpowiednie modyfikacje wspomnianej decyzji. W takim przypadku Komisja i zainteresowane państwo członkowskie muszą współpracować w dobrej wierze w celu pokonania trudności w pełnym poszanowaniu postanowień traktatu WE, a w szczególności postanowień dotyczących pomocy państwa (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Francji, pkt 24, wyrok z dnia 3 lipca 2001 r. w sprawie C-378/98 Komisja przeciwko Belgii, Rec. str. I-5107, pkt 31, i ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 24 i 25).

29 Ponadto Trybunał orzekł, że żaden przepis prawa wspólnotowego nie wymaga od Komisji, aby przy nakazywaniu uzyskania zwrotu pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem określała dokładną kwotę, która ma zostać odzyskana. Wystarczy, by decyzja Komisji zawierała wskazówki pozwalające adresatowi na samodzielne, bez nadmiernych trudności, ustalenie tej kwoty (zob. w szczególności wyroki z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-480/97 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-8717, pkt 25, oraz z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie C-415/03 Komisja przeciwko Grecji, Zb.Orz. str. I-3875, pkt 39)

30 Właśnie w tak zarysowanych ramach prawnych należy ocenić argumentację Republiki Francuskiej.

31 Jeśli chodzi o argument, że Komisja zastrzegła sobie prawo ustalenia kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu od beneficjenta, należy przypomnieć, że w pkt 59 spornej decyzji zostało wskazane, że ta kwota powinna mieścić się pomiędzy 798 mln a 1140 mln EUR.

32 Z punktu 54 tej decyzji wynika, że ostatnia z tych kwot została ustalona przez Komisję w wyniku pisma władz francuskich z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie zaniżonego opodatkowania FT w ramach systemu dotyczącego podatku od działalności gospodarczej pomiędzy 1994 a 2002 r. Zgodnie z pkt 58 tej decyzji pierwsza z tych kwot została określona na postawie pisma tych władz z dnia 16 lipca 2004 r. Te dwie kwoty zostały dodatkowo podzielone, tak jak wynika z tabeli zamieszczonych w tych punktach, na kwoty roczne za okres 1994–2002 r.

33 Wynika z tego, że kwotę 798 mln EUR należy uznać za minimalną kwotę podlegającą zwrotowi zgodnie z art. 2 spornej decyzji. Sentencji tej decyzji w dziedzinie pomocy państwa nie można bowiem oderwać od jej uzasadnienia i musi być ona

interpretowana w razie potrzeby z uwzględnieniem motywów, które doprowadziły do jej wydania (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie C-355/95 P TWD przeciwko Komisji, Rec. str. I-2549, pkt 21).

34 Wprawdzie nie ulega wątpliwości, że w pkt 59 uzasadnienia spornej decyzji Komisja faktycznie zaznaczyła, że dokładna kwota pomocy podlegającej zwrotowi zostanie przez nią określona, jednak zaznaczyła także w tym punkcie, że ta kwota zostanie określona we współpracy z władzami francuskimi w ramach procedury odzyskania pomocy najpóźniej do dnia 1 listopada 2004 r. Wszczęcie procedury odzyskania pomocy nie zależało zatem od ustalenia tej kwoty. Z tego względu okoliczność, że dokładna kwota pomocy podlegającej odzyskaniu nie została ostatecznie określona, nie przeszkadzała tym władzom we wszczęciu procedury odzyskania minimalnej kwoty pomocy ani w skutecznej współpracy w ustaleniu ostatecznej jej kwoty.

35 W tych warunkach argument Republiki Francuskiej, że kwoty wskazane w pkt 59 spornej decyzji mają jedynie charakter przykładowy, pozbawiony wiążącej mocy prawnej, nie może zostać uwzględniony.

36 Natomiast jeśli chodzi o argument, że Komisja nie przedstawiła niezawodnej metody obliczeń pozwalającej ustalić kwotę pomocy podlegającej odzyskaniu, należy stwierdzić, że porównanie pomiędzy z jednej strony opodatkowaniem, któremu FT została rzeczywiście poddana, a z drugiej strony opodatkowaniem obowiązującym na podstawie przepisów prawa powszechnego, regulujących podatek od działalności gospodarczej, było przedmiotem pogłębionej analizy od chwili wszczęcia postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE.

37 W ramach tego postępowania Komisja przedstawiła parametry, które mogłyby pozwolić władzom francuskim na przedstawienie ostatecznej propozycji dotyczące kwoty pomocy podlegającej zwrotowi.

38 Niezbędne w tym zakresie wskazówki zostały podane przez Komisję konkretnie w pkt 25–38, 60–67 i 72–80 decyzji o otwarciu formalnego postępowania wyjaśniającego z dnia 31 stycznia 2003 r., a w szczególności w pkt 34–44 spornej decyzji.

39 Władze krajowe dysponowały zatem informacjami pozwalającymi im na przedstawienie Komisji propozycji dokładnej kwoty wykazującej zaniżone opodatkowanie, z którego skorzystała FT w okresie 1994–2002 r. To właśnie władze krajowe były w lepszej sytuacji, nie tylko aby określić odpowiednie zasady odzyskania nienależnie wypłaconej pomocy państwa, ale także aby określić dokładne kwoty podlegające odzyskaniu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Belgii, pkt 50 i 51).

40 Decyzja Komisji zawiera bowiem odpowiednie wskazówki pozwalające Republice Francuskiej określić bez nadmiernych trudności ostateczną kwotę pomocy podlegającą odzyskaniu, która powinna mieścić się w widełkach ustalonych przez Komisję.

41 Wynika z tego, że nie można uwzględnić argumentu tego państwa członkowskiego, że Komisja nie przedstawiła dostatecznie niezawodnej metody obliczeń kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

42 Wreszcie jeśli chodzi o argument państwa członkowskiego, że nie można z całą pewnością ustalić kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, należy przypomnieć, że w przypadku odzyskania kwot pomocy od wielu przedsiębiorstw w połączeniu z wieloma indywidualnymi czynnikami obliczeń Trybunał orzekł, że tego rodzaju trudności w wykonaniu decyzji nie powodują całkowitej niemożności w rozumieniu przywołanego powyżej orzecznictwa (zob. w szczególności wyroki z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie C-280/95 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-259, pkt 18 i 23, oraz ww. w sprawie Komisja przeciwko Belgii, pkt 41 i 42). Nie zostało udowodnione

w oparciu o akta sprawy, że problemy, które stwarzało obliczenie w niniejszym przypadku kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, były większe niż problemy napotkane w sytuacjach, w których zostały wydane przywołane powyżej wyroki.

43 Należy także wskazać, że obawa przed wewnętrznymi trudnościami w wykonaniu decyzji w dziedzinie pomocy państwa nie może uzasadniać braku poszanowania przez państwo członkowskie zobowiązań, które ciążą na nim na mocy prawa wspólnotowego (zob. podobnie wyroki z dnia 7 grudnia 1995 r. w sprawie C-52/95 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-4443, pkt 38; z dnia 9 grudnia 1997 r. w sprawie C-265/95 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-6959, pkt 55, i ww. z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 16).

44 W konsekwencji należy stwierdzić, że Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 i 3 spornej decyzji i art. 249 akapit czwarty WE.

W przedmiocie naruszenia art. 10 WE

45 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 10 WE zobowiązuje państwa członkowskie do ułatwienia Wspólnocie wypełnienia jej zadań i do powstrzymania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów traktatu (zob. wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie C-433/03, Zb.Orz. str. I-6985, pkt 63).

46 Jeśli chodzi o zarzut wysunięty przez Komisję w niniejszej sprawie, należy zwrócić uwagę, że podczas kontaktów z władzami francuskimi, które nastąpiły po wydaniu

spornej decyzji, Komisja zażądała w licznych pismach pewnych informacji w celu ustalenia w porozumieniu z tymi władzami ostatecznej kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

47 Należy dodać, że w ramach negocjacji z władzami francuskimi, które miały na celu wykonanie decyzji, Komisja ustaliła kwotę pomocy podlegającej zwrotowi w piśmie z dnia 23 grudnia 2005 r. na 928 mln EUR bez odsetek.

48 Tymczasem władze francuskie nie uznały, aby było użyteczne zajęcie jasnego stanowiska w tej kwestii lub przedstawienie Komisji innej konkretnej propozycji co do wysokości tej kwoty.

49 Ponadto nawet jeśli podczas kontaktów z Komisją po wydaniu spornej decyzji Republika Francuska uważała, że należało zakwestionować zasadność tej decyzji, a w szczególności kwalifikację systemu podatkowego mającego zastosowanie do FT w latach 1994–2002 jako pomocy państwa, nie zwalniało jej to od wykonania decyzji.

50 Republika Francuska wyraziła także liczne wątpliwości co do parametrów obliczeń niezbędnych do określenia kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu. Ponadto oświadczyła ona kilkakrotnie, że nie było możliwe z technicznego punktu widzenia określenie niezawodnej i dokładnej metodologii obliczeń i w konsekwencji dokładne i bezsporne odtworzenie kwot podatku od działalności gospodarczej, który powinna była zapłacić FT, jeśliby podlegała systemowi podatku od działalności gospodarczej według prawa powszechnego. To państwo członkowskie wyciągnęło na tej podstawie wniosek, który został powtórzony w licznych pismach sporządzonych w 2005 i 2006 r. — że nie istniała wystarczająco mocna podstawa prawna upoważniająca do wszczęcia procedury odzyskania pomocy bez poważnego narażania się na ryzyko wniesienia sprawy do sądu.

51 Mając na uwadze te twierdzenia i powyższe rozważania należy stwierdzić, że Republika Francuska wykazała brak współpracy z Komisją w udzielaniu koniecznego wsparcia w wykonaniu spornej decyzji.

52 W konsekwencji należy stwierdzić, że zachowanie tych władz należy uznać za naruszenie art. 10 WE.

53 Skarga Komisji jest zatem w całości uzasadniona.

54 Wynika z tego, że należy stwierdzić, iż nie wykonując w wyznaczonym terminie spornej decyzji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 i 3 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty WE i art. 10 WE.

W przedmiocie kosztów

55 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania, a Republika Francuska sprawę przegrała, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji 2005/709/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz France Télécom, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2 i 3 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty WE i art. 10 WE.**

2) **Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy